

Gökyüzü
Çocukları

GÖKYÜZÜ ÇOCUKLARI
KATHERINE RUNDELL

Özgün ismi: Rooftoppers
© 2013 Katherine Rundell

© 2016 Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Domingo, Bkz Yayıncılık markasıdır.
Sertifika No: 46105

Çeviri: Duygu Dalgakıran
Sayfa Uygulama: Bahadır Erşık
Kapak Tasarım: Antigone Konstantinidou
Kapak Uygulama: Miray Doğan

ISBN: 978 605 198 270 0

I. Baskı: Şubat 2016
V. Baskı: Mart 2023
Optimum Basım
Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No: 51/1
34295 Küçükçekmece İstanbul
Tel: 0212 463 71 25 • Sertifika No: 41707

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır.

Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Harbiye Mah. Cumhuriyet Cad. Pak Apt. No: 30
Kat: 1 Daire: 3 Şişli İstanbul
Tel: (212) 245 08 39
e-posta: domingo@domingo.com.tr
www.domingo.com.tr

*Cökyüzü
Çocukları*

Katherine Rundell

Çeviri: Duygu Dalgakıran

Kardeşime, sevgiyle

İlk doğum gününün sabahında bir bebek, Manş Denizi'nin ortasında, yüzen bir çello kutusunun içinde bulundu.

Onlarca millik alan içindeki tek canlıydı. Sadece bebek, yemek salonundan birkaç sandalye ve okyanusun dibine doğru gözden kaybolmakta olan geminin burnu... Yemek salonunda müzik çalıyordu. Müzik öyle yüksek sesli ve öyle iyiydi ki, kimse halıları kaplamaya başlayan suyu fark etmemişti. Çığlıklar başladıktan sonra bile kemanlar bir süre daha çalmaya devam ettiler. Bir yolcunun çığlığının yükselen bir “do”ya karıştığı oldu.

Bebek, onu sıcak tutsun diye bir Beethoven senfonisinin nota kağıtlarına sarılmıştı. Gemiden bir mil öteye sürüklenmişti ve en son kurtarılan o oldu. Onu kurtarma botuna çeken adam, yolculardan biriydi. Kurtarıcısı

bir alimdi ve bir alimin işi bir şeyleri fark etmektir. O da saçları yıldırım renginde, utangaç gülümsemeli bu bebeğin bir kız olduğunu bir bakışta fark etti.

Gece vaktinin bir sesi olduğunu düşünün. Ya da ay ışığının konuşabildiğini. Yahut mürekkebi düşünün, mürekkebin ses telleri olduğunu... Bu şeylere kavisli kaşları olan dar, aristokratik bir yüz, uzun kollar ve uzun bacaklar ekleyin. İşte bebeğin çello kutusundan yukarıya, emniyete doğru çekilirken gördükleri bunlardı. Adı Charles Maxim'di ve onu koca ellerinin içine aldığı anda –damlatan bir saksıyı kol mesafesinde tutar gibi– bir daha bırakmamaya karar vermişti.

Bebeğin bir yaşında olduğu neredeyse kesindi. Kesindi çünkü önüne iğnelenmiş ve üstünde “1” yazan kırmızı bir rozet taşıyordu.

“Çocuk ya bir yaşında ya da bir yarışmada birinci oldu,” dedi Charles Maxim. “Sanırım bebekler nadiren spor müsabakalarına katılır. Öyleyse ilk ihtimalin doğru olduğunu varsayabilir miyiz?” Bebek ıslak parmaklarıyla kulak memesine yapıştı. “Mutlu yıllar çocuğum,” dedi Charles Maxim.

Charles bebeğe sadece bir doğum tarihi değil, bir de isim verdi. O ilk gün, kimse itiraz edemesin diye, Sophie ismini seçti. “Yeterince dramatik ve sıra dışı bir gün geçirdin çocuk,” dedi. “Mümkün olan en sıradan

ismi alman iyi olur. Mary, Betty ya da Sophie olabilirsin. Yahut Mildred. Sana kalmış.” Sophie, “Sophie” dediği sırada gülümsedi, o yüzden adı Sophie oldu. Sonra paltosunu getirip onu sardı ve bir at arabasında evine götürdü. Biraz yağmur yağıyordu ama ikisi de bunu dert etmedi. Charles genellikle havayı umursamazdı ve Sophie zaten o gün epeyce suya rağmen hayatta kalmıştı.

Charles daha önce hiçbir çocuğu gerçekten tanımamıştı. Yolda giderken ona bunu söyledi: “Korkarım, kitapları insanları anladığımdan daha iyi anlıyorum. Kitaplarla geçinmek çok kolay.” Araba yolculuğu dört saat sürdü. Charles, Sophie’yi dizinin ucunda tuttu ve çay partisinde bir tanıdıkla konuşur gibi kendinden söz etti. Otuz altı yaşında ve bir doksan boyundaydı. İnsanlarla İngilizce, kedilerle Fransızca, kuşlarla Latince konuşurdu. Bir keresinde kitap okuyarak at binmeye çalışırken neredeyse kendini öldürüyordu. “Ama artık daha dikkatli olacağım,” dedi. “Çünkü artık sen varsın, küçük çello çocuk.” Charles’ın evi güzeldi ama güvenli değildi. Her tarafta merdivenler vardı, zemin kaygandı ve köşeler sivriydi. “Daha küçük sandalyeler alacağım,” dedi. “Ve kalın, kırmızı halılarımız olacak. Gerçi... Bu halı edinme işi nasıl yapılıyor ki? Sanırım sen de bilmiyorsun, değil mi Sophie?”

Beklenileceği gibi, Sophie cevap vermedi. Konuşmak için çok küçüktü ve uyuyordu.

Ağaç ve at pisiği kokan bir sokakta durdukları sırada uyandı. Sophie evi ilk görüşte sevdi. Tuğlaları Londra'nın en parlak beyazına boyanmıştı ve karanlıkta bile parlıyordu. Bodrum, evden taşan kitapları, resimleri ve türlü türlü örümceği saklamakta kullanılıyordu. Çatı ise kuşlara aitti. Charles bu ikisinin arasındaki alanda yaşıyordu.

Sobanın yanında yapılan sıcak bir banyodan sonra Sophie çok beyaz ve kırılğan göründü. Charles, bir bebeğin böylesine korkutucu miniklikte bir şey olduğunu bilmiyordu. Kollarının arasında küçüktü. Kapının vurulduğunu duyunca neredeyse rahatladı. Sophie'yi bir Shakespeare kitabıyla destekleyerek sandalyeye dikatlice yatırdı ve merdivenleri ikişer ikişer çıktı.

Geri geldiğinde yanında, saçları beyazlamış, topluca bir kadın vardı. *Hamlet* biraz ıslaktı ve Sophie utanmış görünüyordu. Charles onu kaldırdı –bir an köşedeki şemsiyeliğe koymak ya da sobanın üstüne tutmak arasında tereddüt etti– ve lavabonun içine koydu. Gülümsedi. Kaşları ve gözleri de gülümsedi. “Lütfen üzülme,” dedi. “Hepimiz kazalar yaparız, Sophie.” Sonra kadını başıyla selamladı. “Sizi tanıştırayım.

Sophie, bu Bayan Eliot, Sosyal Hizmetler Kurumundan. Bayan Eliot, bu Sophie, okyanustan.”

Kadın içini çekti –bu, Sophie’nin bulunduğu lavabonun içinden kulağa, ciddi bir iç çekiş gibi gelmiş olmalıydı– kaşlarını çattı ve bir kutudan temiz kıyafetler çıkardı. “Onu bana verin.”

Charles kadından kıyafetleri aldı. “Bu çocuğu denizden çıkardım, madam.” Sophie kocaman gözlerle izliyordu. “Onu koruyacak kimsesi yok. Hoşuma gitse de gitmese de, benim sorumluluğumda.”

“Sonsuza dek değil.”

“Efendim?”

“Çocuk sizin *gözetiminizde*. Sizin kızınız değil.” İtaliye ifadeleriyle konuşan türden bir kadındı. İnsanları düzene sokmanın, hobileri arasında olduğuna bahse girebilirdiniz. “Bu geçici bir düzenleme.”

“Bunu değiştirmeyi rica ediyorum,” dedi Charles. “Ama bu konuyu daha sonra tartışalım, çocuk üşüyor.” Kıyafeti Sophie’ye uzattı ama çocuğun tek yaptığı onu ağzına sokmak oldu. Geri alıp üstüne geçirdi. Sonra onu, çarşıda bir şeyi kucagında tartıp ağırlığını tahmin etmeye çalışıyormuş gibi kollarına aldı ve ona yakından baktı. “Görüyor musunuz? Oldukça zeki bir bebeğe benziyor.” Sophie’nin parmaklarının ne kadar

uzun, ince ve akıl dolu olduğunu gördü. “Ve saçları yıldırım renginde... İnsan ona nasıl karşı koyabilir?”

“Arada gelip onu kontrol etmek zorunda kalacağım ve gerçekten buna ayıracak vaktim yok. *Bir erkek tek başına böyle bir işi yapamaz.*”

“Elbette, lütfen gelin,” dedi Charles ve kendini tutamamış gibi ekledi, “Eğer kesinlikle ondan uzak kalamayacağınızı hissediyorsanız, ben de minnettar görünmek için elimden geleni yaparım. Ama bu çocuk benim sorumluluğumda. Anlıyor musunuz?”

“Ama o bir *çocuk!* Siz bir *erkeksiniz!*”

“Gözlem yeteneğiniz şahane,” dedi Charles. “Göz doktorunuz sizinle gurur duymalı.”

“Ama onunla ne *yapacaksınız?*”

Charles şaşkın gözlerle baktı. “Onu seveceğim. Bu yeterli olmalı. Eğer bugüne kadar okuduğum şiirlerin bir anlamı varsa.” Sophie’ye kırmızı bir elma uzattı. Sonra onu geri alıp, kabuğu üstünde yüzünü görebilecek kadar parlatana dek gömleğinin koluna sildi. “Eminim çocuk bakmanın sırları karanlık ve gizemlidir ama hiç şüphesiz ulaşılamaz değil.”

Charles bebeği dizine koydu, ona elmayı verdi ve yüksek sesle *Bir Yaz Gecesi Rüyası*’nı okumaya başladı.

Belki yeni bir hayata başlamak için mükemmel bir yol değildi ama ümit vaat ediyordu.